

Verslag leesclub Vrouwen van Nu 18 januari 2016 bij An. Gemaakt door Marja.

Aanwezig: Gerda, Erica, Marja, Leny, Marijke, Ria, Nan en An

Afwezig: Joke en Conny

Het boek: De kolonel krijgt nooit post – Gabriel Garcia Marques

Wat vonden we ervan?

An: Hanengevecht is hoofdthema. Ze hebben anders geen eten. Aardig boek.

Nan: Herkenbaar. Doordat ik in Indonesië ben geweest, begrijp ik het boek wat makkelijker.

Daar zag ik ook een haan in een mand bij de voordeur staan en er zijn ook hanengevechten.

Ria: Beetje triest boek, maar toch zat er ook wel veel humor in.

Marijke: Mooi boek, wel droevig. Er staan veel tegenstellingen in.

Leny: Triest verhaal. Wat onderkoeld verteld.

Marja: Wel mooi boekje. Haan symbool voor het arme onderdrukte volk van (wan)hoop.

Erica: Tragisch/komisch. Op het achterkaft wordt het boek wel wat overdreven opgehemeld.

Gerda: Blij met deze titel. Er zit wel degelijk humor in het boek. Aardig boek. Garcia Marques vond het z'n beste novelle. Er zit meer in dan wij denken.

De schrijver: Hij is geboren in Colombia in 1927/1928 en gestorven 17 april 2014. Hij studeerde rechten. Na het lezen van een boek van Kafka besloot hij schrijver te worden. In 1982 kreeg hij de Nobelprijs voor zijn boek: Honderd jaar eenzaamheid. Garcia Marques heeft een vrij groot oeuvre achtergelaten, waarvan veel in vele talen is vertaald. Hij trouwde jong en kreeg twee zonen. Zijn grootouders hebben hem groot gebracht. Opa had veel invloed op hem. In veel van zijn boeken is deze invloed merkbaar.

Titel boek: Opa was kolonel en ontving veel ex-militairen, die over hun oorlogsdaden spraken en die op hun pensioen wachtten. De link met de titel: De kolonel krijgt nooit post is duidelijk. De kolonel in het boek gaat verschillende keren tevergeefs naar de post, omdat hij nog steeds na jaren op de brief aangaande zijn pensioen rekent. Trieste gelatenheid, over dat hij nooit zijn pensioen kreeg en dat zal ook wel nooit gebeuren, kenmerkt hem.

Thema: (anti-)held, armoede, wanhopige hoop, onrecht.

Het boek: Het gaat over een kolonel, die het lot moet dragen van armoede en een astmatische vrouw. Zijn enige trots in de misère is zijn magere vechthaan, die voor hem en het stadje het symbool van alle ellende in het aangezicht van de volstreckte wanhoop is. De haan is van zijn zoon, die in een oktober tijdens de hanengevechten vermoord is. Iedere maand oktober voelt de kolonel zich ziek. De kolonel heeft gevochten in de burgeroorlog en heeft recht op veteranenpensioen. Maar na 40 jaar loopt hij nog steeds iedere week voor niks naar de haven om van de postbode te vernemen, dat er weer geen brief voor hem bij is." De kolonel krijgt nooit post".